

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szombat

188. szám.

Pest, October 21. 1848.

Nem kell táblabré politika.

A Marczius Tizenötödike politikai hirlap october—decemberi évnegyedre előfizethetni helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 frt. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hársábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettetek.

Pest oct. 21.

Szerkesztő!

Mit mond ön mind ezekhez, mik történnek? — Hát azt mondja, hogy mindennap mond valamit rájuk.

Ma föl, a Marczius egy idő óta nagyon okos lap kezd lenni. Engedjen nekem egy pár hasábot mára, legyen a ki egyszer már egy kis bolondot ríkcancson közbe.

Mondtam a Marczius nagyon okoskodik. Hanem hiába öröködik, az neki nem megyen. Az okosságnak ez idő tájban kizárólagos birtokosa a jó Pesti Hirlap.

Ha önnek szerkesztő jobb emlékező tehetsége volna, emlékezhetnék arra, mint lettek a francia conservatív s profondement monarchique lapok egy nap alatt buzgó republicanusok.

Szép idők voltak azok a Februári napok. Azonban a ki akkor nem bírt eleget tanulni, még ma is van rá alkalmja elég.

A pesti Hirlap mai számában azt mondja, hogy a mit ma kivivhatunk, tegyük meg; nehogy egy másik megszilárdult forma ellenében nehéz harcokkal legyünk kénytelenek kivívni, mit most a sors kegyelme önként ad kezünkbe. Rendezzük dolgainkat hosszas időre, ne legyünk mindég csak uszály vívói a civilisationnak.

Pompás beszéd, gyöngyöm, szerkesztő, szörnyűségesen pompás.

Csak az a kár benne, hogy nem érti meg minden ember. Nem szenvedhetem az olyan stílust, mellynek megértésére hermenevtika is szükséges.

Mért nem beszél a Pesti Hirlap világosabban? Mért nem mondja ki minden eszmének a maga becsületes nevét.

Ha a Pesti Hirlap tovább is találós mesékben adja elő politikai doctrinát, úgy fog járni, mint az egykori falusi kisasszony, ki utastában a kocsiából kitélt, de azért a praesentioját megtartotta.

Akkor is egy másiknak kellett a dolog valódi nevét kimondani.

Im itt vagyok én, s magamra vállalom tisztességes magyar nyelven elmondani azt, mit a Pesti Hirlap olyan hegeliánus-modorban próbált körülírni.

A Pesti Hirlap kérdéses „Barbara cellarent-“ je szóról szóra annyit tesz, hogy ne sokat figurásgassunk, most jó szél fúj, a democraticus elemek keményen dolgoznak, azért ne táblabiróskodjunk, ne igen csinálgassunk új phrasikat, milyhen hű, milyhen loyális nemzet ez a magyar, hanem botozzuk ki az országból, s kergessük sarkánál fogva az angol partokig az osztrák dynastiát, s kiáltjuk, ki a republikát, mert ha újra királyságot alkotunk, a budai palotába betöltetünk egy purger királyt, akkor ez újra megfészkelheti magát, újra egy más revolutio kell, azt is lepűffenti trónjáról, pedig ez a revolutio sok riscoval jár, könnyen bele törhetnek az embernek bicskája, úgy járunk, mint a francziák Lajos Fileppel, tizennyolcz évig az utczáról kellett rá lövöldözgetni míg egyszer elvihette az ördög. Azért csak rajta, a republica civilisált országok alkotmány formája, ha azt kikiáltjuk, egyszerre annyit haladunk, mennyit mennyi dolgunkat hosszas időre sőt végképpen elrendeshetjük.

És a többi.

Igy szokott az ember beszélni, aztán az affélet úgy megérti az ember, hogy szinte mered a szemé.

Mert ugyanis a Pesti Hirlapot nem csak az irástudók, olvasók, hanem más jámbor emberek is. Jóra való magyar községekben a falu asztalán mindenütt láthatni e lap példányait.

Annyi pedig bizonyos, hogy a revolutiók, király elcsapások nem az olyan féle dolgok közé tartoznak, mellyekkel csinyán kell bánni.

Ha bele kezd az ember, ugyan csak kopogtassa, mert másképp benne marad a foga.

Ha a Pesti Hirlap azt hiszi, hogy a józan politika azt tanácsolja, hogy republicát alakítsunk, kezdje meg keményen a munkát, és legalább is huszonnégy fontos golyókkal durrogtasson.

Nem tanácsos a kutyát csak orránál fogva piszkálni, mert megharap, hanem hirtelen egy rohanással hurkot kell nyakára vetni, s aztán nézni vele szemközt.

Ha pedig a Pesti Hirlapnak nincs reményesége kivihetni a republikát, ne illesse azt egy szóval sem.

És ennyiből áll az én rövid predicationom, melly egy más okosabb cikknek foglalandja el helyét.

Önt pedig szerkesztő, tartsa meg az isten sok esztendőig, felelőségével és számos gyermekeivel egyetemben *).

Nagy Gedeon.

Pest oct. 21.

Pársze, hogy úgy van a dolog, hogy a ház nyugoti részén rettenetesen robog a léng, a mennyi vízi puszkák van, mind oda kell vinni.

De mit használ, ha a keleti részen is minden felé égő kanócok füstölögnek.

Ezalatt azt értjük, hogy a nagy nyugotti tás mellett tekintünk balra is Erdély felé, mert mire a Lajtánál sükerülendett eloltanunk a tüzet, Erdély fog egészen égni.

Azt minden ember látja, hogy ott füstöl mindenfelé, azt is tudjuk, hogy tomérdek a gyalanyag s mégis magunkra akarjuk disputálni, hogy ott nem lesz tűz.

Világosan szólva, ez annyit tesz. Vigyázzunk Erdélyre, mert ez időben az általános kitörés előtti perczben vagyunk.

Az erdélyi magyar párt rohanva rohan kormányunkhoz segítségért, azt halljuk, hogy igen gyakran az adatik válaszul, hogy nincs, hogy nem lehet.

Nincs fegyver, nincs ágyú, nincs pénz. A mi véleményünk az, hogy ha nincs is, még is adni kell.

Hajdanában azt mondták, hogy a hol nincs ott ne keress, mert onnan az isten sem vehet. Ez régi beszéd, ez ma már nem igaz.

Annak nincs a ki nem akar.

Batthyáni is azt mondta, hogy nincs. És nem adott keveset, midőn az elég lett volna Horvátország comescatiójára, pedig annyi idő alatt még a különben is nem rossz lábú ellenség Verasztól Fehérvárig jött, volt minden elég.

Csak akarni kell, s aztán van minden.

Vagy azt akarják, hogy az erdélyieknek ne adjunk most néhány száz álvinczi puszkát, hanem majd akkor nyissuk meg raktárainkat, midőn harminczezer cső, és ötven ágyú fog egyszerre kelleni. —

Mind ezeknek értelme az, hogy teljesítsék Teleki Sándor kívánatait, vagy egyék meg a szurkot.

*) Hoho, lassabban egy kicsit.

Szerk.

Bruki tábor, october 15. 1848.

Ötöd napja, hogy itt táborozunk. Parancsra várakoztunk, mely Austriába indítson; most az egésznek vége van; a magyar hadsereg számára ez évben többhábér nem terem, ma cordont képez a Lajta partjain, holnap a téli beszállásozása előtt áll.

A fő tábor Parndorfnál fekszik, ide félóranyira. Itt csak a mi heterogen zászlóaljunk, a borsodiak, pestmegyei egy zászlóalj s kecskeméti lovások és talán egy osztály huszárság tanyáz, Parndorfon vannak a kövötek, vezérek, királyi biztosok a főszereggel.

Jellachich s rablócsapata állásáról jó formán mit sem tudunk, hírlapok Bécsből nem jönnek, az innen indult mozdonyvonalok fél uton feltartóztattak, a posta nem jár, hiteles hírek tehát semmi uton hozzánk nem érkehetnek. Annyi bizonyosnak látszik, hogy Bécsét körül fogta s hermetice elzárta, s ezért akadt meg minden közlekedés határaink, s az ausztria fővárosa között.

Idő tévedt hírek után némellyek Jellachich seregét Steyer felé visszavonulásban lenni állítják, miután Bécs ostromától elállott volna, a miatt, mert a város népe a legelső lövésre a dynastiának kiirtását elhatározza. Tegnap este ide félóranyira dragonyosokat fedeztek fel, ezért a Lajta hídjára egész éjen át irányozva állott egy pár égyu, s őreink megkettőztettek, azonban czírkáló huszáraink egy órányi távolban semmi ellenséget nem találtak, egy dragonyost s horvátot kivéve, kiket foglyokként a táborba behozták.

Az ausztriai táborozás különemű érzést gerjesztett seregünkben. Az önkényesek s nemzetőrök ellenszenvvel néztek a határok állapésának elébe, s jó szerivel nem is igen lehetett volna őket rábírní, bár már eddig is e tekintetben a legszigorubb szabályok vételnek fogantatba, s egy szerencsétlen körösi ifju csatár, mert az Austriába átmegyél ellen izgatott, tegnap este fölé lövett.

Ezen vonatkozás azonban korántsem annak tulajdonítandó, mintha vitézeink, a hadi strapáziát megunták volna, vagy az ellenségtől félnének. Nem is annak, hogy ismerik a törvényt, melyly őket a külföldeni csatázástól felmenti. Hanem kell tulajdonítai egyedül annak, mert az eddigi táborozásból eléggé átláták, hogy ha a fővezérségnek komoly szándoka lett volna a horvátbánt pártú népevel együtt megverni s tönkre tenni, azt már régen s az ország közepén megtehetette volna, s miután ez nem történt, sőt a harczzomjás sereg Martonvásártól Bruckig, azt lehet mondani Jellachich biztosító escortírozására használtatott, most már magokat tovább szemfényvesztés eszközre kölcsönözni nem akarták, sem azon bizonytalan sorsnak kitenni, melyly egy idegen vezér alatt idegen országban reájok várakozhat.

Ha ezekhez vesszük a néppel veleszületett antipathiat a német ellen, mit eddig sem alkalm, sem oka levőkezni nem volt, ezen hangulatán táborunknak senki sem csodálkozhat.

Más részről azonban készültek alakulni szabad csapatok Bécs segítségére, s ettől csak az egész erő benyomulásának reménye tartóztatta vissza a menni készeket.

E szerint a mi kiindulásunknak feladata is bevégzettnek tekinthető. Két nappal előbb Csá-

nyi biztos urnál haza vezetetésünket szorgalmaztuk, és szerény kérelmünktől azonban nagyon gorombán elűtetünk. Az érdemes biztos úr nagyon kegyelmesen azt méltóztatott szemünkre vetni, hogy mi csak sétálni jöttünk. Fájdalmasan fogadtuk e méltánytalan eligazítást, s több tapintatot hittünk azon igen dicsért egyenségnél, mintsem át ne lássa, hogy reánk nézve semmi terhesebb, s nagyobb áldozatot és kétséget tanúsító szolgálat nem volt lehető, mint felkészületlenül dacolni az elemeknek szokatlan járáskelesnek táborozásnak kollektivitásáival.

Mi csatázni jöttünk, s miután annak lehetősége reánk nézve megszűnt, nem akarjuk itt hasztalan fogyasztani a státus konyerét, melylyt elhagyott hivatalainkban a honra nézve sikeresebben használhatunk, mint az itteni eredménytelen ácsorgásban, tétlen heverésben.

Legujabb hír itt, hogy Jellacsich a bécsi nép által visszanyomatott, s a város körüli postok már egyig a bécsiek hatalmában vannak.

Isten önnel!

Cserző Bencze.

October 12-én 1848.

Ferenczi Laczinak hazafi szives üdvözlését!
Sáml Laczi.

Barátom már teljesen meggyőződtem arról, h. Urbán és társainak czélfok volt az Uniót fölbontani. Találkozásunk óta is mindig mennek az itteni lakosok oláh és magyar falvakból hozzá Naszódra. Német iratot ad nékiük, melylyben fölmentí a megyei tiszteknek tartozó engedelmessé alól, és kétféjú sást, mint valami bűv erejú szert, de ezt pénzért, a szegény nép veszi, és mikor haza jő, a német iratból okvetellen ki akarja olvastatni, hogy nékiük az urakat le kell ölni, mert e benne van az írásban. Ebből az látszik, hogy ők szóval Naszódon más utasítást is vesznek, és többet, mint az írásban van.

Kraszna és Közép-Szolnok értetlen népének felbujtatására sokat tettek az itt járt Károly Ferdinand gyalogok. — Ezek mindenütt szidták V. Ferdinandot, a népet bujtogatták a magyarok ellen az oláh falukban a magyar falukban pedig az urak ellen. — Reményt terjesztettek minden felé, hogy ők a magyarok és urak ellen vannak 1-ső Ferdinand parancsából, tehát azok bátran lássanak munkához.

Somlyóról, — hol a leggarázdában viselték magokat, egy kerületet tettek Szilágy, és Sibó felé, s úgy jöttek lopva késő éjszaka Ziláhra. Az utban bizonyosan tudom mindenütt ellenünk izgattak, Jellacsichot öltettek sat. Ziláhra, mint tudom, azért hozták őket, hogy az itt szállásoló 50 huszárt — hannoverai ezredből, fedezet mellett elvigyék. Ezek mind honvédeknek akartak fölcspalni, de a megye nem merte elvenni őket. No e még nem baj, mert akárhol hasznukat veheti a nemzet, de erre okvetellen szükséges, hogy Albrect nevű szász reactionarius főhadnagyuktól megszabaduljanak. Az illető helyen mindent elkövessetek ennek az embernek eltételére. Fáj a lelkem, hogy bánt ez a hadnagyoc-

ka ezekkel a derék fiúkkal. Egy tizedest, midőn Ziláhról kiindultak csak azért, mert azt mondotta: Isten áldja meg Ziláht, a lováról leszállított és gyalog kelle mennie. — Éppen most hallom, hogy az utból talán Egressről a gyalogok közül 12. visszazököit ide beállani honvédeknek. A huszárok pedig azt mondták, hogy Kolesvart mind fölcspannak Kossuth lovasnak. De ezt hadnagyuk meg tudta s most más felé viszi, de ha csak a huszárokkal marad, állg ha a legénység meg nem szabadítja magát tőle. — Iríthatatlanul gyűlölik. — Több magyar helységek, melylyk Naszódra küldöttek, az utasítást idősb Weselényi Farkastól vették, ezt tartjuk nálunk fiával együtt a legnagyobb bujtogatónak, ettől kerülnek a fölé ámtások, hogy Kossuth és Bathyáni félsebeltek és megszöktek. En ezekre nézve figyelmeztetlek, hogy ott fenn gondolatok valami okosat, nevossem, erőt rendeljenek ide, és egy ügyes pesti embert, ki az erőt vezesse, hogy a lázangók és nevezetesen a lázitók megfékeztesse. Az innen elvitt huszárokról gondoskodást különösen ajánlom figyelmükbe az illetőknek, [Kiss Ernő emem könnyen segíthet, csak egy jó tiszti kell nekik, akkor isteni gyerekek lesznek. —

De a Ferdinand gyalogokról sem kell megföledkezni, azoknak tisztei mind Jellacsich hívei. — Urbánt is el kell mozdítani, az erdélyi gubernumnak emlékét is eltörölni, s Erdélybe egy jó és alkalmas biztost küldeni, ezek Erdély megtartásért okvetetlen szükségesek, csak az istenért a legyező rendszerrel föl kell hagyni, az utban álló akadályokat, ha annál nagyobb is, szét kell törni — Igy osztán megöltünk. —

Zilah jó pont, itt nem meri reactionarius még szavát sem hallatni. —

Nem tudom mik történhetnek oda fel, de valami előérzetem van, és csak nem bizonyos vagyok benne, hogy a camarilla vonaglik, mert ha isten van, annyi istentelenségnek sokáig tartani lehetetlen. —

A nálam hagyott proclamatiokat részint magam még elválásunk napján Kraszna több falvaiban, részint egy lelkes nő elterjesztettük. —

Hazánknak szabadságot és függetlenségét! Décsés Laczival közöld ez iratot, ha ott van isten veled. —

Szombathely, october 11-kén 1848.

Szerkeztő!

Ha egy phlegmaticus ember, mint én, ma reggel az első contingentiából az ablakon az utcára kinézett s hallotta, mikép félreverik a harangokat és látta mint futkálnak az emberek szerte szét, meg hordják a kofák sátorfáikat — könnyen azt hitte, hogy itt az uton némelly mükedvelők Marcsát az ezred leányát akarják producálni.

Utóbb a láрма kibozott mégis a phlegmámból, himegyek az utcára s kérdem a hajdat, ki éppen allarmot dobolt, hogy hát mi baj? houreim mi baj, — horvátok jönnek — már is Kászogon vannak s egy pár óra alatt itt lesznek Szombathelyen, csak egyverre, fegyverre! felelé lélekszakadva.

No már ez más — nem is sokat gondolkodtam, csak fogtam hamar a musketámat, elbucuztam a lelkes és szép házi kisasszonytól, kinek anyagi ajkáról ömlő szerencse kívánatokkal követve — fixumpertig mentem az ellenség elébe, olly hőszületen, a mint csak gondolni lehet.

A városban kívül jó távol táboroztunk s glaszánva vártuk az ellenséget, minthogy kivettük merre akar szászolni.

A táborban szép számmal volt a lelkes sereg, ott volt a férfi világ nagys, kicsinye, még a revere- rendissimusok is mérges nyársokkal ellátva kün voltak, csak épen az öreg táltások maradtak otthon, házat őrizni.

Estefelé megjön a futar Kőszegről s jelenti, miszerint az ellenség Kőszegnél táboroz, s hogy a kőszegiek magokat vitézsül megadták és az áruló hadnépet, barral, peccsenyével in abundantia traktálják.

Feltettük, hogy azon éjjel rátörünk az ellenségre, de gondolja csak szerkesztő, mennyire bámultunk, midőn hajnalba oda érünk és azt látjuk, hogy az ellen már reiszauzt csinált.

Bizonyos az, hogy a kőszegiek, a helyett, hogy nekünk a dolog mibenlétét csak egy szóval is értésükre adták volna, vagy segítségre felhivat- tak volna, a horvátokat előre elszöktették.

Szemtanuktól hallottuk, hogy a Kőszegi nem- zetösség kapitányát Preislert a polgármesterrel együtt előtte való nap-este a mi táborunkban lát- ták volna s épen ezek voltak azok a jó madarak, kik az ellenségnek az utat is megmutatták, merre az elszöktetett előlünk.

Ah ez még semmise. A kőszegi tanács kikül- dött az ellenségnek még egy pár forintotkát is utiköltségnek, meg circoiter 2 mása puskaport, csak hogy ne haragudjék — meg a polgármester nagy pruszopackával kijelentette, hogy: ki egy horvátot bánani mer, sokika felkapaszták.

Hogy tetszik szerkesztő?*)

Uram, ez olyan dolog, hogy bizonyos is ír- tószom, éghékiálto gazság, árulás, plusquamper- fectum szörnyűség.

A zúgolódó néppel astán bírnai nem tudván, némellyeket erre, némellyeket arra, némellyeket plane haza küldenek. A nép kislet az erdőbe Létaföld, s bostóját az ott önként visszatmaradt nyomonutalton tüki ki. Mellözön azon kogynak- ségeket, mallyeket a nép bent a városban a fog- lyokon véghez vitt.

Es ennek mind Preislert, és polgármester uraimék az oka. Pfui Teuffel! — A két hő, mint halljuk megszökött, de az igazság utolérndi őket.

Preislert szeretőire méltó egyéniségét nem ismerjük, de a polgármesterről mondhatjuk, hogy az igen kedves természetű, hiinkább illenék amoly- lyen gastromok és potatorok praesésének, mint emillyen polgármesternek, az egész követségi ér- deme az 1846ki országgyűlésen abban állott, hogy ott Posonyban a karta kocsmának-vőle jó G'schäf- teket csináltak. Igen szeretném őt önnek bemu- tatni szerkesztő, ön erről dicső mákvirákokat

*) Ha ezt Juriscis Miklós ott a más világon vala- hogy megtudja, talán mindezt bódemát csinál. Kő- szeg városából mérgében.

componálna. Egyóbbként megrögzött téblabiró és kicsapott peccoyica, kiben a schwarzgelb elem petrificálva van.

Anyai bizonyos, ha egy mákszemnyi becsü- let érzés van benne, e napot szégyenletében tal nem éri. A polgárságot nem is érintem, mert azt egy is tudja szerkesztő, a csapó foates piscis.

Isten megáldja szerkesztő!

Még egy szóra, ha valamikor Kőszegre ve- tődnek, elnemulassa a polgármester petrifac- tómat meglátogatni, de hozzon magával egy értel- mes chemistust is, mert illyesmít Pesten nem lát ám.

No. Servus.

S.H.I.

A Csapodi ménes volt nagymestere, békét és üd- vőt a Marcziusnak!

Késég kívül hallotta már ön a Csapodi mé- nesnek Jellacsich által történt elfoglaltatását.

Es újabb manueverjéről a vitéz bánnak, kö- vetkező részletes felvilágosítást adhatom önnek és olvasóinak.

Értésére esvén a ménesnek, mikép Jellacsich- tól két ezredes közelget felé, elhatározták, egy deputatiót küldeni, a horvát sereg küldöttéveli parlamentérozás végett.

En, a mennyire tölem telt, mindent elkövet- tem e teltnek meg akadályoztatására, de indítvá- nyom, miszerint a ménes haláláig oltalmazza ma- gát, elvettették, és én törpe mincorításban marad- tam. —

Az volt tudniillik a legnagyobb szerencsét- lenség, hogy a ménes-lelkesebb tagjai a magyar táborba távestek, s csak egy pár reactionarius csődör maradt itthon, kik, még invalidusokká nem lettek, Zsófia herceggasszony szolgálatában vol- tak; és még ezen falka még egynehány öszvér, kik tulajdonképp nem is szüléstésükkel fogva ösz- vérek, hanem szamarakból tette őket lóvá a dy- nastia.

Igy levén a körülmények, kineveztetvén a két tagból álló deputatio, s ezek a Jellacsich két ve- zérével alkudozásba becsatkoztak.

A két katonának mellén, a két lónak pedig homlokán csillogot a Mária Terésia rend nagy csillaga.

Megkérdestetvén Jellacsich küldöttel, hogy ugy jönnek-e mint ellenség, vagy mint barát? azon választ adták, hogy ők ő felsége nevében jönnek, s csak az összes monarchia érdekét akarják elő- mozdítani, annál fogva tűzzék ki a schwarzgelb zászlót és álljanak aljuk, különben fegyverrel kényszerítendik őket az engedelmességre.

Erre a csődörök eldugták fegyvereiket, az öszvérek pedig Gott erhalte unsern Kaiser. ének- lése közben átmentek a Jellacsich ombereikhez.

Kérek ezen igazolásnak helyet adni becses lapjában, mert a roms nyilyek már engem kezdtek rágalmazni, hogy én adtam el hitlenül a ménest,

holott a becsületes hazafiságban, még Sebes ka- pitány által sem engedem magamat felül mulatni.

Isten önnel.

Kiss Manó.

Debreczenben, oct. 16.

„Marcius Tizenötödike“ 178. szám, oct. 18. egy cikket adott, Debreczenre vonatkozót. Mik abban csekély személyemről mondva vannak, azokra rövid- egyszerűen nyilvánítom: miké p én csak hírből tudom, hogy Domokos László kö- zelebb Debreczenben volt, de őt sem itt az alka- lomnál, sem másutt sehol, több évek óta nem láttam; mikép én Reviczki Menyhért házában több hónapok óta sem nappal, sem éjjel nem vol- tam, következöleg, ha bármí történt volna is ott, abban részt nem vehettem és nem vettem: minél- fogva a camarillai tilkos gyűlésben! állítólagos részvét rám nézve merő koholmány és alaptalan rágalom.

Hivatali eljárásamat, működéseimet, már áta- lában ugy hazánk jelen helyzetére vonatkozólag s, a mi Hletí: e részben, azokra, kiket hivata- lomnál fogva közvetlen érintkezésben vagyok, általában hitrokonimra, hivatkozni bátorodom, s meggyőződve levén, hogy korom- eröm- s helyzetemhez képest mindent tettem, mit jó ha- szágnak tenne kell magamat köleto alk nyugod- tan becsátom:

Szoboszlai-Pap István, m. k. superintendens.

Ferenczi Lászlónak üdvözetét Gothárd.

Kolozvárt, october 5-kén 1848.

Hátrahagyott tudósításod, az este későn fa- luróli megérkezésemmel vettem. Emilittet falusi hírutannak a mezőségen bujtogatók utáni nyo- mozás és az ottan lakók érzelmei utáni tapoga- tozás s ezek következtébeni teendőik iránti tá- jékozás vala föladat, a mezőség közepében bü- tetetlenül a leggyalázatosabban működik az ár- mány. Több bujtogató vezérek fölosztván egymás közt a helységeket, illy forma eljárásokat követ- nek el. Mielőtt a kiindulási pontból — faluból — tovább menének, be izennek a közelebbi faluba, hogy menjön ki a falu a határszélre s ott őket várva s elfogadva harangszonól kísérik be a templomhoz, ott egy latin-oláh nyelven kinyomatva lévő fölhi- vást osztogatnak szét és magyaráznak, magamis láttam illyent, tartalma röviden ez: valamint a ma- gyar, székely és szász nemzet ön s hazája védel- mére fegyvert fogott, az oláh nemzet is készüljön.

Est magyarázzák stübbetis. Ennek végeztévol a megyei hatóság alul fölmentenek, nyilvánítják őket, a helységben kapitányt s több alsóbb tizte- ket neveznek ki, intik az ezeknek engedelmese- dére, s fölmentik minden közteherviselés alul, s utasítják, hogy volt földesuralktól kérjenek kasza s láncsa nyeleknek való fát, ha szépen nem ad, vegyének erővel; ha gazdájuk a közülök való oláh cselédekkel gorombául bánik, mondják föl

engedelmességüket, s menjenek panaszokkal az illető főparancsnok eleibe — t. i. egyik főbujtatóhoz, kik hír szerint 10-en vannak s bizonyos kerületekre vigyáznak. S mind azt teszik 1-ső Ferdinánd császár nevében. Így végezvén egyik helységben eljárásukat, kísértetik magukat a más faluig.

Haza érkeztemmel a honvédelmi társulatban rögtön indítványoztam, hogy szólítsuk föl a kormányt, hogy ezen bujtatók elfogatására azoknak működése megállítására küldjön ki önkéntesen vállalkozó csapatokat, magamat illy végre följárulván stb. elfogadtatott, ma már meglátjuk, mint lesz.

A kinyomatni kívánt fölhívást bizonyosan tüstént tovább nyomlattatom, ha nem 20 ezer, de több ezer példányban, gondoskodván az áráról is. Én mim van szívesen áldozom hazámért s hazám szabadságáért. A vidéki radikálok nevével ez uttal nemigen szolgálhatok, mert kedves Lacim! vajmi kevesek azok, most fog kitetszeni, ki a hazafi? de a jók száma öregbedésén minden perczen működünk.

Mi székely fiuk mindent örömet teszünk; de ezen vármegyék régi tisztjei, minden igyekezetet elzsisbasztanak.

A Berzenoei által hirdett székely gyűlést a kormányzék akadályoztatni törekszik, annyiba bele egyez, hogy marchalis gyűlések legyenek.

Az estve megérkezésemmel azt hallám, hogy a Somlyón át állott sor-ezredbeli katonák, mint szököttek elfogatására, innen két század gyalog és 50 lovas katonát indítottak Somlyóra gondolom, hogy erről futár utján korán értesülendek.

Írj, utasíts, tanácsolj szívesen teszek mindent s fáradatlanul munkállok, míg lehet a közjóra. Lakásom itt Kolosvárt az úgy nevezett Baier kert.

Kun sz.—Miklós october 14.

Uram uram Mészáros uram, szólok az urhoz!
Mi kunok, mint tudhatja ön, zúgolódni nem szoktunk.

Midőn azonban ezt mondjuk, ez által nem azt akarjuk ám érteni, mintha mi olly birkatürelmű nép lennénk, kikkel kénye szerint bánhat és paczkázhatik mindenki.

Oh korántse!

Mert igen át tudjuk ám mi gondolni, hogy mi arányba kellene nekünk az országos terheket viselni; de mit tehetünk róla, ha — légyen érte hála istennek! — olyan érzést oltott belénk,

hogy a vészes perczen nem szerelünk a teherviselés kalmári elosztásával bibelődni.

Hanem a mi sok, a csak ugyan sok!

S azért ha tán ön még most is, midőn már a baj nem annyira köröm égető, azon balga gondolatban lenne, hogy ezek a kunok nagy lelkek lévén, hiúságuk mámorában észre se veszik rendelkezésem irányát, aktivitását ... nagyon csatlakozik.

Szörnyen csatlakozik.

Mert egy, a hogy az eddigi irányt is nagyon jól láttuk, de csak — nem éppen jó kedvvel — túrtuk, e körülmény szolgálván előnyül.

Más még az, hogy most már protestálunk.

Azért a dologra.

Hazánk szeretetébe mindég büszkék lévén: újabb jelét adók. Szentkirályi főkapitányunk indítványára ugyanis egy Lehel ezred alakítását ajánlók meg.

Hogy ez ajánlat a phantasticus elragadtatás szüleménye volt, bizonyítja az, hogy annak kiállítása rögtön szükségeltetvén, a tett mezejére már át is léptünk. Az ötszáz lovat már majd mind kiállítottuk e néhány nap alatt.

A kiállítás alkalmával egy kis sisyphusi akadályokkal kellett küzdeni ... de csak hamar legyőző Kölcsei ezred deviseje: a haza minden előtt.

Meggondolva az előzményeket, a Lehel ezred tisztikara alakítása körül, igen kellett volna önnök, a jász kun ifjakra figyelni.

Lássuk mit tett! ...

Részünkre még eddig semmit.

„A Közlöny” grapsa hasábjain pedig már nyakunkra rakott ön egy sereg ismeretlen tudja isten mit. A jász-kun ifjakból csak még hírmondóul sincs egy percnyi.

Uram uram Mészáros uram!

Magos állású katona lévén, annyival inkább tudhatná ön, hogy nem most olly erélyes ám e nemzet már a katona állításban.

Igen sok kun ifju van ám már az ezredbe szét-szórva. Különösen a nádor ezredben vannak igen jeles polgártársaink, kik merem hinni, hogy igen illőleg ütnék meg a mértéket ott, hol mint ügyes és tanult fiúknak jogosorú igények lehetne szolgálni.

A jász kunok nem hálátlanok. Megérdemelnék ennyi jutalmat, egy hizem fáradozásaiért.

Tegye meg ön azért. S alakítsa az említett tisztikarát úgy, hogy már egyszer nekünk is inyünkre legyen valami.

Nem kegyes pártfogásj tekintetből kérjük a

dolgot ön által intézetni. Isten mentsen, a régít előidézni. Próbálja meg ön ifjainkat... S tapasztalni fogja, hogy csak az érdemet jutalmazta.

Megvárjuk azért önnök lovagiaságától, hogy figyelmeztetésünket megjegyezvén, meg fogja mustrálni azt a sok baboriféle krixkraxot.

Laczi.

H I R D E T É S E K.

Helyváltoztatás!

Felbermajer Gusztáv rumburgi gyolcskereskedése a Sileziaihoz czimalatt, található jelenleg a váci utcában a három graciaknál; miután a tisztelt közönségnek az eddigi részvétért köszönetet tenne, kéri egyszersmind a mélyen tisztelt közönséget az eddigi részvétele tovább is megtisztelni, hol is egy jólrendezett gyolcsnemű tárral el van látva, és a legjutányosabb szabottáron szolgáland. Pest, octoberben 1848.

Hajnövesztő-kenet

a legjobb, mely a hajhullást is gátolja, a haját setétre színező és annélküli miségben is, újra készülve kapható; Pesten, Nádorutca 209: hátul az első emeletben jobbra. — Az ára 1 pf.

As

„OPPOSITION“

czimü lapnak october 21-iki 165. számában foglalt azon kétrendbeli cikkét, melyekben báró Sináról az állitatik, mintha magyar jószágai, Jellacsicsali állitólagos titkos levelezés miatt nemzeti tulajdonnak nyilvánítottak volna, említett báró Sina nevében alaptalan hazudságnak s rágalomnak nyilvánítom; ennek törvényes megbüntetése végett a szükséges lépések haladék nélkül megtétetendvén.

Pesten Oct. 22. 1848.

Geréb Rudolf m. k.

B. Sina Curialis ügyvéde.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.